

Kočka divoká - born to be wild! – *Felis silvestris*

Znaky

Kočka divoká žije samotářsky v ústraní, přes den většinou spí a v noci vyráží na lov. Málokomu se poštěstí ji spatřit. Ale přesto tu je - opět se potuluje Národním parkem Thayatal: kočka divoká. Ne, není to žádná zatoulaná kočka domácí. Působí robustněji než její příbuzná za kamny, mohutněji a divočeji než naši domácí mazlíčci. Kočka divoká se toulala evropskými lesy již dlouho před tím, než s sebou Římané přivedli přes Alpy první kočky domácí. Až do nedávna byla kočka divoká v Evropě velmi rozšířená. Dnes však již v mnoha regionech kontinentu vyhynula nebo jí hrozí vyhynutí.

Kočka divoká má ráda klid

Kočka divoká vyžaduje nerušené, přírodě blízké útočiště, jaké nabízí jen velká zalesněná území. Kočka divoká je aktivní zejména za soumraku a zvláště v noci. Přes den se většinou stahuje do skrýše a odpočívá. Husté, trnité houští, roští zarostlé ostružiním nebo koruny a kořenové talíře vyvrácených stromů jsou oblíbeným denním úkrytem. Zvláště bezpečná doupata kočka zas a znovu navštěvuje. Příležitostně však svůj úkryt opouští i ve dne, aby se mohla vyhřívat na slunci. Avšak i v takovém případě lze kočku divokou sotva objevit, protože se spoléhá na své perfektní maskování a při vyrušení setrvává tiše na místě. Návštěvník tak může přes den projít jen několik málo metrů kolem ní, aniž by ji spatřil; on sám však byl již s jistotou dávno spatřen.

Nejčastější příčinou úmrtí koček divokých je srážka s vozidlem. Kromě toho se kočky divoké v některých evropských zemích stále ještě loví. Také mylná záměna za kočku domácí při výkonu práva myslivosti stojí kočky divoké v mnoha regionech život.

Kočka a myš - kořist kočky divoké

Kočka divoká je specializovaný lovec. Vždy loví sama, ne jako lvi nebo vlci ve skupinách. Proto útočí pouze na kořist, která je menší než ona sama. Po kočičím si na svou kořist číhá většinou ve skrytu noci, aby ji rychlým útokem překvapila. Hlavní potravou kočky divoké ve střední Evropě jsou myši, zejména hraboši polní. Jakmile má kočka této "základní potraviny" nedostatek, neváhá zaútočit i na jiné skupiny živočichů. Na jejím jídelníčku lze pak - podle aktuální nabídky - nalézt i králíky, ptáky, ještěrky nebo žáby. Na zajíce nebo koloucha si, podle potravního průzkumu, troufne jen velmi zřídka. Pouze v období nouze se spokojí i s mršinou. Za dlouhých zim se spoustou sněhu nastávají kočce divoké těžké časy. Jakmile napadne více než 20 cm sněhu, sotva se jí podaří ulovit myš či jinou kořist. Díky vysokému tlaku končetin nemůže běhat po sněhu, čímž jsou omezeny její pohybové možnosti a v důsledku i úspěch lovu. To je důvodem, proč se kočka divoká nevyskytuje v oblastech s trvale silnou sněhovou pokrývkou, nedodržuje totiž zimní spánek a je tedy odkázána na nepřetržitý lov.

Teritorium kočky divoké

Kočka divoká zůstává věrná svému teritoriu. Mladí kocouři se však vzdalují, zejména v době páření. Území samičky může být různě veliké v závislosti na životním prostoru, často mezi 300 a 600 ha. Kocour vyžaduje území o rozloze 1.000 až 3.000 ha. Zde vyhledává obzvláště často vnitřní a vnější okraje lesa. Malé mýtiny, v lese ukryté louky a nenarušené okraje lesa s bohatou houštní strukturou jsou důležitými elementy životního prostoru kočky divoké - zde se prohánjí nejrůznější malí savci. Zde se setkávají lesní druhy myší s druhy žijícími na okraji lesa nebo mimo les a tvoří jistou potravní nabídku. Studie koček vybavených mikrovysílačkami dokazují, že je kočka divoká vysloveným „hraničářem“, který se rád uchyluje do skrytu lesa.